

Hauràs d'esperar que arribi

*El temps va i vé en giragonsses
amb dies i mesos i anys,
i jo, pobret, no sé qu? dir:
el meu desig és el mateix
és el mateix i no canvia
perquè una vull i la volia.*

Bernat de Ventadorn, cap a 1155

Sembla amor que no m'escoltes
quan et canto els meus romanços
i ocupada et perdo sempre
pels encàrrecs de la vida.

Ai, amor intermitent!,
de vegades ja no sé
perquè em vol la teva vida
i per què la vida et vol.

Ja suposo que saps viure
sense els meus senzills poemes,
però deixa'm, per gravar-los
ben endins, perquè no els perdis,

fer un joc nou i molt antic:
que segur coneixes prou:
et diré a cau d'orella
cada vers, totes les síl·labes

i després de cada estrofa,
entre versos i hemistiquis,
amb la llengua et mullaré
la petxina de l'orella.

Ai, amor dels quatre vents!,
de vegades com voldria
saber si em vols per la vida
i per què la vida em vol.

Hauràs d'esperar que acabi
les quartetes, les tornades,
per forçar-nos al silenci
que mor entre els nostres llavis

quan s'expliquen, sense dir-ho,
les ferides, les derrotes,
l'esperança i els desitjos
de matins amb cels més clars.

Amb la llengua et mullaré
coves amples d'aigua tèbia,
ben endins, on l'ona trenca,
quan el cos diu "ara i sempre",

i el silenci es fa precís
i se'ns premsen les paraules
fins al crit final dels dos,
quan els ulls es busquen bojós.

Ai, amor intermitent!,
només vull poder comprendre
què ens ha preparat la vida
i per què la vida ens vol.

Hauràs d'esperar que acabi,
amor meu, aquest romanço
i que et digui molt fluixet
els records i les dreces,

l'esperança i els plaers
que ara m'estiren a tu
i em fan dir-te, a poc a poc,
amb paraules sempre noves,

tot allò sabut i antic
i que em fa ser el teu nou home,
en el port de l'abraçada,
barrejant sucs i paraules.

Haurem d'esperar que tornis,
ai, amor que vas i vens!,
perquè em diguis perquè visc
i per què la vida ens vol.

Jover, Sergi. "Hauràs d'esperar que arribi".